

Arrest

nr. 167 863 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LEOEUF, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 september 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 september 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Na verzoeker in de periode 2013-2015 tot 8 maal toe te hebben opgeroepen voor gehoor bij het Commissariaat-generaal, waarvoor verzoeker telkens verstek gaf om medische redenen, werd hem een verzoek om inlichtingen toegestuurd.

1.3. Op 18 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Pakistaans staatsburger van Pakistaanse origine te zijn. U werd geboren op 15 januari 1978 in Syedan Wala, district Jhelum, provincie Punjab. U bent gehuwd met M.(...) B.(...), die op het moment van uw asielaanvraag nog in Pakistan verbleef. Sinds 2008 was u general secretary van Tehreek-e-Jafaria in de Tehsil Pinddadan Khan, een organisatie die opkomt voor de rechten van Sjiieten in Pakistan.

Volgens uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verliet u uw herkomstland Pakistan omdat u er problemen kende omwille van uw religie. Als sjiiet in een overwegend wahabitisch dorp werd u reeds meermaals bedreigd door de wahabitische maulvi's Abdur Rehman en Qari Mazhar. De concrete aanleiding voor uw vertrek was een incident tijdens een religieuze sjiitische processie op 14/5/2011. Tijdens deze processie werden de deelnemers aangevallen. Als gevolg hiervan kwam 1 Sjiiet om het leven en raakten 3 anderen gewond. Hierop ging u samen met enkele anderen naar de politie om een klacht in te dienen tegen onder meer maulvi's Abdur Rehman en Qari Mazhar. De politie registreerde de FIR, maar niemand werd gearresteerd. Diezelfde dag werd ook uw eigen huis in brand gestoken. In de daarop volgende maanden bleef u bovendien bedreigingen ontvangen, waarna u besloot uw land te ontvluchten.

U verliet Pakistan uiteindelijk op 21 augustus 2011. Vanuit Pakistan reisde u via Iran, Turkije en Griekenland naar België, dat u bereikte op 25 september 2011. De volgende dag, op 26 september 2011, vroeg u asiel bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag werden verschillende medische documenten uit België neergelegd.

B. Motivering

Uit uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat u uw herkomstland hebt verlaten omdat u in Pakistan als Sjiiet problemen kende omwille van uw religie. In het bijzonder kende u problemen met 2 wahabitische maulvi's, A.(...) R.(...) en Q.(...) M.(...) genaamd.

Er moet echter geconcludeerd worden dat u het CGVS niet in staat stelt te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst zij erop gewezen dat het CGVS u in de periode 2013-2014 tot 7 maal toe opriep voor een gehoor om u de mogelijkheid te geven uw asielmotieven te verduidelijken, meer bepaald d.d. 16/01/2013, 11/02/2013, 08/04/2013, 24/05/2013, 05/12/2013, 17/07/2014, 02/09/2014. Om medische redenen gaf u echter telkens verstek. Ruim een maand na het geplande gehoor d.d. 2/8/2014 waarop u om medische redenen andermaal niet kon verschijnen, nam het CGVS op 18/9/2014 zowel telefonisch als via mail contact op met uw advocaat, mr. Knoops, met de vraag het CGVS te informeren over uw toenmalige medische toestand en de mogelijkheid tot het plannen van een nieuw gehoor. Uw advocaat gaf hieraan geen gevolg. Op 29 januari 2015 en 18 juni 2015 nam het CGVS opnieuw telefonisch contact op met uw toenmalige advocaat om te informeren naar uw toenmalige medische toestand en de mogelijkheid tot het plannen van een gehoor. Andermaal gaf uw advocaat geen gevolg aan deze vraag om inlichtingen. Op 24 juni 2015 stuurde het CGVS nogmaals een fax met de vraag om het CGVS op de hoogte te brengen van uw toenmalige medische toestand en de mogelijkheid om een nieuw gehoor op het CGVS te plannen. Op 25 juni 2015 liet uw advocaat per fax weten de boodschap goed te hebben ontvangen en het CGVS zo snel mogelijk een stand van zaken te bezorgen met betrekking tot uw medische toestand. Ruim 3 maanden later had het CGVS echter nog steeds geen nieuws ontvangen van uw advocaat aangaande uw medische toestand en de mogelijkheid om gehoord te worden. Op 13 november 2015 stuurde het CGVS u daarom een nieuwe oproeping voor een gehoor op 1/12/2015 alsook een schriftelijk verzoek om inlichtingen. Op 27 november 2015 ontving het CGVS een medisch attest d.d. 26/11/2015 waaruit blijkt dat u niet in staat bent langdurig recht te staan of te zitten in de periode van 26/11/2015 tot 31/1/2016 alsook een medisch attest d.d. 24/11/2015 waaruit blijkt dat u moeite heeft met stappen, uw pijnbehandeling wordt voortgezet en u thuis rust zonder uitoefening van enige fysieke activiteit. Tot op heden heeft het CGVS echter nog steeds geen antwoord ontvangen op de vragenlijst die u op 13 november 2015 aangetekend verstuurd werd en heeft u het CGVS geen gegronde reden gegeven voor het feit dat u aan het betreffende verzoek om inlichtingen binnen de maand na verzending geen gevolg hebt gegeven, zoals nochtans uitdrukkelijk op dit verzoek vermeld stond. Niettemin begrip kan worden opgebracht voor uw medische toestand, blijkt nergens uit de door u

neergelegde medische attesten ter rechtvaardiging van uw afwezigheid op het geplande gehoor d.d. 1/12/2015 dat u niet in staat zou zijn een antwoord te geven op het verzoek om inlichtingen dat u werd toegestuurd. De betreffende medische attesten maken melding van het feit dat u om medische redenen niet in staat bent langdurig te zitten of te staan, u moeite heeft om te stappen, u behandeld wordt tegen de pijn en u thuis (bed)rust houdt en geen enkele fysieke activiteit uitvoert. Uit deze attesten blijkt echter geenszins dat u om fysieke en/of psychologische redenen niet in staat zou zijn gevolg te geven aan het verzoek om inlichtingen, zelfs niet met de eventuele hulp van derden. Ook uit de eerdere door u neergelegde medische documenten blijkt geenszins dat u om medische en /of psychologische redenen niet in staat zou zijn uw asielmotieven uiteen te zetten. Meer nog, in eerdere medische attesten wordt door uw behandelende arts verwezen naar de motieven waarom u uw herkomstland zou hebben verlaten (zie bvb. attest d.d. 25/2/2013). Er kan logischerwijze van uitgegaan worden dat uw arts zich hiervoor baseert op uw verklaringen en u op zijn minst op dat moment wel degelijk bij machte was om de problemen die aan de basis van uw vertrek liggen, zelfstandig of met eventuele hulp van derden, uiteen te zetten. Eerder bracht u het CGVS ook zelf, al dan niet met de hulp van derden, schriftelijk op de hoogte van het feit dat u niet in staat zou zijn om op de vastgelegde gehoordatum te verschijnen (zie brief d.d. 18/8/2014, brief nav gehoor d.d. 16/1/2013 en zending nav gehoor d.d. 1/12/2015). Nergens uit de meest recente medische attesten blijkt dat uw fysieke en/of cognitieve vermogens ondertussen dermate zouden zijn aangetast dat u niet langer in staat bent uw asielmotieven, eventueel met behulp van derden, schriftelijk uiteen te zetten. Uw medisch-psychologische toestand kan bijgevolg niet weerhouden worden ter verschoning van uw gebrek aan medewerking. Op deze manier maakt u het voor het CGVS dan ook onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onvereenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Op grond van de gegevens die door u werden aangebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de door u neergelegde documenten kan in uw hoofde hoe dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt dat u uw herkomstland ontvlucht bent omdat u als sjiit in Pakistan problemen kende omwille van uw geloof (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Zij er vooreerst op gewezen dat het loutere feit dat u een sjiit verklaart te zijn onvoldoende is om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming en er sprake moet zijn van een persoonlijke, concrete, gegronde en actuele vrees. Op basis van de door u aangebrachte verklaringen en documenten kon het CGVS in uw hoofde echter geen dergelijke vrees weerhouden. Deze verklaringen en documenten zijn immers onvoldoende om de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk te maken en dit om volgende redenen.

Vooreerst haalde u ter staving van uw asielaanvraag verschillende incidenten aan, maar legde u geen enkel begin van bewijs neer met betrekking tot de verschillende aspecten van uw asielrelaas. U verklaarde onder meer dat u naar aanleiding van een incident tijdens een processie op 14/5/2011 klacht te hebben ingediend bij de politie, die een FIR registreerde tegen verschillende personen (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). U legde echter geen enkel document neer met betrekking tot deze klacht, hoewel dit redelijkerwijze wel van u verwacht kan worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt namelijk dat de aangever van de FIR bij aangifte immers een kopie van de FIR krijgt. Ook via de rechtbank kan hij een kopie verkrijgen. Verder maakte u melding van het feit dat uw huis in brand zou zijn gestoken op de dag van de processie. Ook hiervan legde u geen enkel begin van bewijs neer, hoewel ook dit logischerwijze van u verwacht kon worden, bijvoorbeeld in de vorm van een eventuele klacht naar aanleiding van de brandstichting, documenten van de brandweer of foto's van uw beschadigde woning.

In ditzelfde verband zij er trouwens op gewezen dat u het CGVS ook geen enkel identiteitsbewijs voorlegde. Bij de DVZ verklaarde u naar België te zijn gereisd zonder documenten. U verklaarde wel te zullen proberen uw identiteitskaart en paspoort uit Pakistan naar België te laten opsturen (Verklaring DVZ nr. 21). Tot op heden, ruim 4 jaar later, heeft u het CGVS nog steeds geen enkel begin van bewijs aangaande uw identiteit voorgelegd.

Vervolgens moet opgemerkt worden dat u bij de DVZ aangaf dat religieuze problemen met wahabieten, en meer in het bijzonder problemen met de mauvi's A.(...) R.(...) en Q.(...) M.(...), aan de basis van uw vertrek uit Pakistan lagen (Vragenlijst CGVS nr. 3.5). In het medisch attest d.d. 25/2/2013 dat u ter staving van uw asielaanvraag neerlegde staat daarentegen te lezen dat de oorzaak voor uw vertrek uit Pakistan familiale conflicten waren, die uiteindelijk ontaardden in een vendetta. Dit strookt geenszins

met uw verklaringen bij de DVZ en werpt twijfels op over de daadwerkelijke reden voor uw vertrek uit Pakistan.

Voor zover toch nog geloof gehecht zou kunnen worden aan de door u bij de DVZ ingeroepen incidenten die aan de basis van uw vertrek uit uw herkomstland zouden liggen, zij erop gewezen dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat u niet op nationale bescherming zou kunnen rekenen. Zo riep u in dat u naar aanleiding van het incident tijdens de manifestatie van 14/5/2011 klacht had ingediend bij de politie, maar niemand gearresteerd werd (Vragenlijst CGVS nr. 3.5). Uit het loutere feit dat de politie geen arrestaties heeft verricht, kan echter niet geconcludeerd worden dat uw autoriteiten niet in staat en/of bereid zouden zijn bescherming te bieden en u zodoende niet op nationale bescherming zou kunnen rekenen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de politie wel bereid was een FIR te registreren en kan uit uw verklaringen geenszins worden afgeleid dat het feit dat er geen arrestaties werden verricht te wijten is aan de onwil van uw autoriteiten om bescherming te bieden of het feit dat ze niet bij machte zouden zijn dit te doen. De door u aangebrachte gegevens volstaan bijgevolg niet om in uw hoofde internationale bescherming toe te kennen aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Tot slot kan andermaal worden aangestipt dat de door u ingeroepen vrees niet enkel persoonlijk, concreet en gegrond, maar ook actueel dient te zijn. Voor zover er nog geloof zou kunnen worden gehecht aan de door u bij de DVZ ingeroepen vervolgingsfeiten, maakt u het door uw gebrek aan medewerking onmogelijk om in uw hoofde actueel nog een vrees vast te stellen omwille van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in het verleden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De talrijke door u neergelegde medische attesten uit België bevatten informatie aangaande uw fysieke en psychologische toestand. Met betrekking tot uw fysieke toestand blijkt uit deze attesten dat u kampt met rugproblemen, u omwille van gezondheidsredenen niet in staat bent u te verplaatsen met de wagen/ naar Brussel/ voor lange afstanden, u niet in staat bent lang recht te staan of te zitten en u een pijnbehandeling ondergaat. Met betrekking tot uw psychologische toestand blijkt uit deze attesten dat u lijdt/ leed aan neerslachtigheid en angst. Nergens uit deze attesten blijkt evenwel dat u om fysieke of psychologische redenen niet in staat zou zijn om, eventueel met de hulp van derden, uw asielmotieven (schriftelijk) uiteen te zetten. Bovendien geven deze medische attesten geen uitsluitsel over de oorzaak van de vastgestelde medischpsychologische problemen en volstaan zij zodoende niet om de door u ingeroepen vervolgingsfeiten op objectieve wijze te staven. De verschillende geneesmiddelenvoorschriften en brieven aangaande afspraken voor medische consultaties en onderzoeken ten slotte bevatten geen informatie aangaande de door u ingeroepen vrees ten aanzien van Pakistan en kunnen bovenstaande beslissing bijgevolg niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, van artikel 4(3)(c) van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 27 (c) van het KB betreffende de werking van het CGVS van 11 juli 2003, benadrukt verzoeker dat hij sinds lang geconfronteerd wordt met psychische problemen die in verschillende medische attesten worden beschreven. Hij wijst er voorts op dat naast de ernstige psychische problemen die moeten worden gekaderd in een posttraumatisch stresssyndroom, zoals bevestigd door Dokter Dernelde, hij tevens de Franse taal niet machtig is, hoewel hij is gehuisvest in Wallonië en dat hierdoor zelfs de medische behandeling op opvolging zeer moeilijk blijkt te zijn (stuk 4). Verzoeker meent dat het CGVS hem ten onrechte verwijt blijkt te geven van een desinteresse in de procedure en helemaal geen rekening houdt met zijn psychologische problemen. Hij vervolgt dat hij wel degelijk een andere raadsman had, meester Knoops en vervolgens meester Desgain, en stelt dat het voor hem zelf helemaal niet duidelijk was welke raadsman zich bezig hield met welk deel van zijn procedures. Hij bevestigt dat hem het schriftelijk verzoek om inlichtingen werd toegezonden, hem op geen enkel moment werd uitgelegd dat hij hierop moest antwoorden. Hij hekelt dat deze vraag om inlichtingen opgesteld werd in de Nederlandse taal, terwijl hij gehuisvest is in Wallonië, het Franstalige gedeelte van België, waar zelfs de sociaal assistenten en zijn vrienden hem niet kunnen bijstaan voor het uitleggen van de inhoud van een dergelijk verzoek om inlichtingen. Hij stelt dat hij deze documenten enkel heeft overgemaakt aan zijn advocaat en er op vertrouwde dat die het nodige zou doen, wat blijkbaar onterecht is gebleken.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij volledig in beslag wordt genomen door zijn psychologische en medische problemen en zich hierdoor in een zeer zwakke situatie bevindt, en dus een kwetsbaar profiel vertoont dat in aanmerking had moeten worden genomen door het CGVS in toepassing van het artikel 4 (3) (c) van de Kwalificatierichtlijn en in toepassing van het artikel 27 (c) van het KB betreffende de werking van het CGVS die voorziet in een gedeelde bewijslast bij de beoordeling van de asielaanvraag. Volgens verzoeker had het CGVS minstens moeten overgaan tot het aanstellen van een psychologisch expert of een psy-supportcel om hem te onderzoeken en voor hem om de mogelijkheid na te gaan om bijkomende elementen en bewijselementen voor te leggen ter staving van zijn asielverzoek.

Hij stelt dat een attest van dokter Dernelde bevestigt dat hij enkel beroep kan doen op een verre neef, die zelf niet de Franse taal machtig is, en dat de therapeutische benadering ook zeer moeilijk is bij

gebreke aan interculturele bemiddelaarster die de taal beheerst (stuk 4). De verklaringen die hij heeft gedaan over zijn problemen ten aanzien van zijn dokter, zijn niet gedaan met het bijstand van een kwaliteitsvolle tolk en de inhoud en de waarachtigheid van deze verklaringen en de kwaliteit van de vertaling niet kan worden gegarandeerd. Het CGVS kon zich luidens verzoeker dan ook helemaal niet baseren op dit enkele medische attest, nu blijkt dat er verschillende andere medische attesten zijn opgesteld door diezelfde dokter Jacquy en die melding maakt van andere verklaringen van de eiser over problemen die hij had omwille van religieuze redenen (zie stuk 5 en 7).

Hij beklemtoont dat hij gezien zijn medische en psychologische toestand niet in staat was om te begrijpen wat er van hem verwacht werd en er door het CGVS meer stappen moesten ondernomen worden om met hem mee te werken tot de vaststelling van de feiten en de elementen in zijn dossier om de grondigheid van zijn vrees voor vervolging te beoordelen.

Betreffende het gebrek aan bewijs ter ondersteuning van zijn asielrelaas, stelt verzoeker dat hij inderdaad een FIR heeft ontvangen betreffende de door hem neergelegde klacht, maar hij helemaal niet wist dat hij dit document naar het CGVS moest opsturen, omwille van het feit dat hij de Nederlandse taal niet machtig is, geen beroep kan doen op andere personen om de briefwisseling die hij ontving van het CGVS in het Nederlands te vertalen. Ook hier benadrukt verzoeker dat hij kampt met ernstige medische en psychische problemen, die zijn situatie nog veel moeilijker maakten en hem niet in staat stelde om zijn rechten op een adequate wijze te verdedigen. Pas bij de consultatie bij zijn nieuwe raadvrouw, ter voorbereiding van het beroep bij de Raad, heeft hij al zijn documenten voorgelegd en werd er vastgesteld dat hij wel degelijk over deze FIR beschikt met een vertaling (stuk 2). Hij geeft aan dat hij eveneens zijn Pakistaanse identiteitskaart heeft, die hij in origineel zal voorleggen aan de Raad.

Betreffende de mogelijkheid om bescherming te krijgen van de Pakistaanse overheden, wijst verzoeker erop dat de politie geen enkele actie heeft ondernomen volgend op de klacht die hij heeft ingediend wat volgens hem een duidelijke indicatie is dat hij geen bescherming zal krijgen tegen de Wahabitische maulvi's. Verzoeker verwijst in dit opzicht naar informatie vervat in het administratief dossier betreffende de corruptie van politiediensten en gerechtelijke instanties in Pakistan, een artikel van Human Rights Watch, het UK Home Office country information guidance over de sjitische moslims in Pakistan d.d. februari 2015, en een jaarlijks rapport van 2013 van de commissie over internationale religieuze vrijheid die allen zouden aangeven dat er een inadequate bescherming is door de staat voor sjitische moslims, die wel degelijk geviséerd en vervolgd worden.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de erkenning van de vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orden vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing en het terugsturen van dit dossier naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

- (1) Beslissing van 18 januari 2016.
- (2) FIR met vertaling in het Engels.
- (3) Kopie van het verzoek om inlichtingen van het CGVS van 13 november 2015.
- (4) Rapport van consultatie van 2 juni 2014.
- (5) Rapport van consultatie van 30 mei 2013.
- (6) Rapport van consultatie van 25 februari 2013.
- (7) Rapport van consultatie van 8 april 2013.
- (8) Rapport van consultatie van 30 mei 2013.
- (9) BJB aanstelling.
- (10) Human Rights Watch "Pakistan shia under attack" 7 juli 2014.
- (11) UK Home Office, country information and guidance – Pakistan: shia muslims, februari 2015.
- (12) Immigration and refugee board of Canada, "Pakistan: HowSshia muslims differ from Sunnis: treatment of Shias, particularly in Lahore and Multan; government respons to violence against Shia muslims (2010-december 2013).

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij het CGVS niet in staat stelt te oordelen of er, wat hem betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming gelet op zijn gebrekkige medewerking, (ii) zijn gedrag blijk geeft van een desinteresse in de asielprocedure, (iii) het loutere feit dat hij een sjiiet is, onvoldoende is om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, (iv) hij geen enkele begin van bewijs neerlegt met betrekking tot de verschillende aspecten van zijn asielrelaas, (v) het medisch attest d.d. 25

februari 2013 niet strookt met zijn verklaringen bij de DVZ, (vi) hij onvoldoende aannemelijk maakt niet op nationale bescherming te kunnen rekenen, en (vii) burgers in zijn regio van herkomst, zijnde Punjab, geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikels 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 januari 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen.

2.4.1. Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat verzoekers manifeste weigering mee te werken aan de asielpcedure getuigt van weinig respect voor de Belgische asielinstanties en blijkt geeft van desinteresse in de asielpcedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielpcedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas, alwaar hij *in casu* schromelijk in gebreke blijft.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in de periode 2013-2014 tot zeven maal werd opgeroepen voor een gehoor bij het Commissariaat-generaal, maar hij telkens om medische redenen verstek gaf. Het Commissariaat-generaal nam tevens zowel telefonisch als via mail als per fax contact op met verzoekers toenmalige advocaat met de vraag het CGVS te informeren over zijn medische toestand en de mogelijkheid tot het plannen van een nieuw gehoor. Ruim drie maanden na de laatste fax d.d. 24 juni 2015 had het CGVS nog steeds geen nieuws ontvangen van zijn advocaat, waarop het CGVS nogmaals een oproeping voor gehoor op 1 december 2015 alsook een schriftelijk verzoek om inlichtingen opstuurde. Daarop ontving het CGVS een medisch attest d.d. 26/11/2015 waaruit blijkt dat verzoeker niet in staat is langdurig recht te staan of te zitten in de periode van 26/11/2015 tot 31/1/2016 alsook een medisch attest d.d. 24/11/2015 waaruit blijkt dat verzoeker moeite heeft met stappen, zijn pijnbehandeling wordt voortgezet en hij thuis rust zonder uitoefening van enige fysieke activiteit. Tot op heden heeft het CGVS echter nog steeds geen antwoord ontvangen op de vragenlijst die verzoeker op 13 november 2015 aangetekend verstuurd werd en heeft verzoeker het CGVS geen gegronde reden gegeven voor het feit dat hij aan het betreffende verzoek om inlichtingen binnen de maand na verzending geen gevolg heeft gegeven, zoals nochtans uitdrukkelijk op dit verzoek vermeld stond.

Verzoekers medische toestand biedt hiertoe geen verschoning. Ofschoon begrip kan worden opgebracht voor zijn medische toestand, stelt de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht dat nergens uit de door verzoeker neergelegde medische attesten ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid op het geplande gehoor op 1 december 2015 blijkt dat hij niet in staat zou zijn een antwoord te geven

op het verzoek om inlichtingen dat hem werd toegestuurd: *“De betreffende medische attesten maken melding van het feit dat u om medische redenen niet in staat bent langdurig te zitten of te staan, u moeite heeft om te stappen, u behandeld wordt tegen de pijn en u thuis (bed)rust houdt en geen enkele fysieke activiteit uitvoert. Uit deze attesten blijkt echter geenszins dat u om fysieke en/of psychologische redenen niet in staat zou zijn gevolg te geven aan het verzoek om inlichtingen, zelfs niet met de eventuele hulp van derden. Ook uit de eerdere door u neergelegde medische documenten blijkt geenszins dat u om medische en /of psychologische redenen niet in staat zou zijn uw asielmotieven uiteen te zetten. Meer nog, in eerdere medische attesten wordt door uw behandelende arts verwezen naar de motieven waarom u uw herkomstland zou hebben verlaten (zie bvb. attest d.d. 25/2/2013). Er kan logischerwijze van uitgegaan worden dat uw arts zich hiervoor baseert op uw verklaringen en u op zijn minst op dat moment wel degelijk bij machte was om de problemen die aan de basis van uw vertrek liggen, zelfstandig of met eventuele hulp van derden, uiteen te zetten. Eerder bracht u het CGVS ook zelf, al dan niet met de hulp van derden, schriftelijk op de hoogte van het feit dat u niet in staat zou zijn om op de vastgelegde gehoordatum te verschijnen (zie brief d.d. 18/8/2014, brief nav gehoor d.d. 16/1/2013 en zending nav gehoor d.d. 1/12/2015).”*

Nergens uit de meest recente medische attesten blijkt dat verzoekers fysieke en/of cognitieve vermogens ondertussen dermate zouden zijn aangetast dat hij niet langer in staat is zijn asielmotieven, eventueel met behulp van derden, schriftelijk uiteen te zetten. Verzoekers medisch-psychologische toestand kan bijgevolg niet weerhouden worden ter verschoning van zijn gebrekkige medewerking. Dit blijkt evenmin uit de medische attesten bijgebracht middels aanvullende nota van 28 april 2016. Ofschoon hierin gesteld wordt dat verzoeker psychotisch lijkt, wordt niet vermeld op basis van welke onderzoeken de arts tot deze conclusie is gekomen. Bovendien blijkt hieruit niet dat zijn fysieke en/of cognitieve vermogens dermate zijn aangetast dat hij geen schriftelijk antwoord zou kunnen bieden op het verzoek om inlichtingen van het CGVS.

In de mate verzoeker voorhoudt dat, gelet op zijn medische problemen, de commissaris-generaal een psycholoog of de Psy-supportcel diende aan te stellen met het oog op advies, wijst de Raad er op dat verzoeker zich daarvoor eerst diende aan te bieden voor gehoor, *quod non in casu*, teneinde de nood aan dergelijk advies te kunnen inschatten.

Het hoeft verder geen betoog dat het louter stellen dat hem niet werd uitgelegd dat hij moest antwoorden op een schriftelijk verzoek om inlichtingen, onvoldoende is om bovenstaande vaststellingen en overwegingen te ontkrachten. Verzoeker bleek immers, al dan niet met de hulp van derden, eerder wel in staat het CGVS schriftelijk op de hoogte te brengen van het feit dat hij niet in staat zou zijn om op de vastgelegde gehoordatum te verschijnen en medische attesten bij te brengen die bevestigen dat hij niet aanwezig kon zijn op de desbetreffende gehoren. Ook het gegeven dat het verzoek om inlichtingen en alle briefwisselingen in verband met zijn asielprocedure in het Nederlands gebeurd zijn, in lijn trouwens met de desbetreffende rechtsregels en procedures, kan het feit dat verzoeker geen antwoord heeft geboden op het verzoek om inlichtingen geenszins vergoelijken. Zo kan ook hier opnieuw worden gesteld dat verzoeker wel wist, niettegenstaande de oproepingen in het Nederlands opgesteld waren, dat hij werd opgeroepen voor gehoor waarop hij telkenmale medische attesten wist bij te brengen die bevestigen dat hij niet aanwezig kon zijn op de desbetreffende gehoren. Het is dan ook de verantwoordelijkheid van verzoeker zelf om zijn advocaat/advocaten, die hij blijkbaar wel kon aanstellen, te contacteren en te informeren over de gedane correspondentie.

Daar waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (*M.M. tegen Ierland C-277/11*) aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, merkt de Raad op dat dit argument weinig ernstig is gelet op het voorgaande waaruit blijkt dat verzoeker, niettegenstaande hij in de loop van de jaren verschillende advocaten kon aanstellen, zelfs in het Brusselse gevestigde advocaten, hij nooit is komen opdagen op een gehoor en zelfs niet de moeite heeft genomen zijn relaas en vervolgingsfeiten schriftelijk mee te delen zoals door het commissariaat-generaal gevraagd. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo

spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen die er op wijzen dat de Belgische asielinstanties geen rekening zouden hebben gehouden met verzoekers medische toestand. Verzoeker werd in vijf jaar tijd tot acht maal toe opgeroepen voor gehoor. Telkenmale verzoeker wegens medische redenen verstek gaf voor gehoor, werd hij opnieuw opgeroepen voor gehoor waarbij hem de nodige tijd geboden werd om zich alsnog aan te bieden op het Commissariaat-generaal. Zijn advocaat werd meerdere malen gecontacteerd teneinde het CGVS te informeren over zijn medische toestand en de mogelijkheid om een nieuw gehoor op het CGVS in te plannen. Het CGVS heeft verzoeker tot slot een verzoek om inlichtingen toegestuurd.

Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker bijgevolg niet aan dat er met zijn medische problemen geen rekening werd gehouden.

2.4.2. In de mate verzoeker voorhoudt dat in het consultatieverslag van dokter Dernelde van 2 juni 2014 vermeld wordt dat hij een syndroom van posttraumatische stress vertoont, benadrukt de Raad dat, ofschoon in het bijgebrachte medisch rapport geattesteerd wordt dat verzoeker waarschijnlijk aan PTSD lijdt, dit rapport geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen of psychische aandoeningen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hierbij dient bovendien op gewezen te worden dat, zoals verzoeker zelf ook in zijn verzoekschrift aangeeft, de inhoud en de waarachtigheid van zijn verklaringen tegenover de dokter en de kwaliteit van de vertaling niet worden gegarandeerd gelet op het ontbreken van een kwaliteitsvolle tolk. Ook blijkt dat er verschillende consultatieverslagen zijn van dokter Jacquy die zich eveneens tegenspreken wat betreft de verklaringen die verzoeker zou hebben afgelegd. Uit het loutere gegeven dat verzoeker medische/psychologische problemen kent en in dit kader medische attesten heeft neergelegd, niet kan afgeleid worden dat zijn asielrelaas zou berusten op de waarheid. Nog daargelaten dat een medisch rapport geen sluitend bewijs is voor de oorzaak van de vastgestelde verwondingen of psychische aandoeningen, blijkt uit de neergelegde medisch rapporten hoe dan ook niet dat verzoeker niet in staat zou geweest zijn een antwoord te bieden op het verzoek tot inlichtingen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker, noch zijn advocaat maakten daarenboven bij de DVZ enige melding van psychische problemen die hem ervan zouden (kunnen) weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen. Indien verzoeker daadwerkelijk zou lijden aan een posttraumatisch stresssyndroom ingevolge de aangevoerde feiten in zijn land, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij hiervan melding maakte in de vragenlijst.

2.4.3. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad verder vast dat op grond van de gegevens die door verzoeker werden aangebracht bij de DVZ, in zynen hoofde hoe dan ook niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn herkomstland ontvlucht is omdat hij als sjiit in Pakistan problemen kende omwille van zijn geloof en haalde hiertoe verschillende incidenten aan. Verzoeker legde echter tot voor kort hiervan geen enkel begin van bewijs voor. Zo verklaarde hij naar aanleiding van een incident tijdens een processie op 14 mei 2011 klacht te hebben ingediend bij de politie, die een FIR registreerde tegen verschillende personen (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Verzoeker legde echter bij de DVZ geen kopie neer van deze FIR noch heeft hij deze toegestuurd aan het CGVS, hoewel dit redelijkerwijze wel van hem verwacht kan worden, indien hij enige moeite had genomen de gevraagde schriftelijke verklaring op te stellen en over te maken. Verzoekers uitleg dat hij niet wist dat hij dit document diende op te sturen naar het CGVS, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Verzoeker werd er immers op de DVZ uitdrukkelijk op het volgende gewezen (vragenlijst CGVS, 1):

“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen.

- U moet alle stukken die in u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden.

- U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen.

- U moet al het mogelijke doen om stukken te bekommen”.

Dit alles klemt des te meer nu verzoeker al die jaren ook de bijstand genoot van een of meerdere advocaten. Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij deze FIR

reeds aan het CGVS zou bezorgd hebben. Dat hij pas in het kader van zijn beroepsprocedure bij consultatie met zijn nieuwe advocaat ter voorbereiding van het beroep alle documenten die hij had heeft voorgelegd waarna bleek dat hij wel degelijk over deze FIR beschikte, is niet ernstig te noemen en geeft verder blijk van een gebrekkige medewerking.

Gelet op het gegeven dat verzoeker pas na confrontatie met een negatieve beslissing op de proppen komt met de FIR waarvan sprake in de bestreden beslissing, en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat valse en vervalste documenten veel voorkomen in Pakistan, hecht de Raad geen objectieve bewijswaarde aan de door verzoeker bijgebrachte FIR.

Verder maakte verzoeker melding van het feit dat zijn huis in brand zou zijn gestoken op de dag van de processie. Hiervan legde verzoeker evenmin enig bewijs neer, hoewel ook dit logischerwijze van verzoeker verwacht kon worden, bijvoorbeeld in de vorm van een eventuele klacht naar aanleiding van de brandstichting of documenten van de brandweer.

In ditzelfde verband wordt er trouwens op gewezen dat verzoeker tot op heden ook geen enkel identiteitsbewijs voorlegde.

Verder benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*.

2.6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als e mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de

Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal, noch de Raad ontkent dat er geweld plaatsvindt in Pakistan en dat het gros van dit geweld kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etnopolitiek geweld en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

De commissaris-generaal besluit dan ook correct dat hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in vijf jaar tijd tot acht maal toe werd opgeroepen voor gehoor, dat zijn advocaat meerdere malen gecontacteerd werd teneinde het CGVS te informeren over verzoekers medische toestand en de mogelijkheid om een nieuw gehoor op het CGVS in te plannen en dat het CGVS verzoeker een verzoek om inlichtingen heeft toegestuurd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die

inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS